מכון שער הבטחון
פותחים שער לחיים שלווים

השגחה פרטית

וואונדערליכע 'השגחה פרטית' מעשיות פון היינטיגע צייטן - דערציילט אויף דער השגחה פרטית האטליין

פרשיות **ויקהל - פקודי** תשפ"ב ◆ עלון מס': **84**

דברים שבלב

אויסצוגן פון די שיעורים אין 'שער הבטחון' פון ספר חובת הלבבות

ווער 'געבט' דיר די 'געלט'?

נאכ'ן ענדיגן איינקויפן די שבת'דיגע געברויכן זעצט זיך דער איד אריין אין שול, אין זיין האנט ליגט א קליין שווארצער זעקל און אינעווייניג ליגט אריינגעלייגט צוויי קילא פון פריש געבאקענע מאנדעל ניס.

דער איד זעצט זיך אראפ ביי א ספר. ער פארטיפט זיך אין דעם ווען פון צייט צו צייט נאשט ער אראפ פון די ניס געציילטע מאנדלען.

דער איד איז נאך פארטיפט אין דער ספר ווען אן אינטערעסאנטער פארשוין שפאצירט אריין אין שול:

"א שיינער זאך פון דער שול! מען געט פאר'ן עולם צו עסן מאנדלעך. עס איז זייער געזונט. דער דאקטאר זאגט אז איך זאל עסן יעדן טאג מאנדלעך צו שטארקן מיין שוואכער הארץ".

"צי איז דאס יעדנ'ס אדער איז עס דיינער?"

"ניין. עס איז א פריוואטער זאך. איך האב געצאלט דערפאר".

"און כ'קען נעמען אפאר מאנדלעך?"

דער איד, א גוטהארציגער, רופט זיך אן צו דער גאסט:

"אפאר ניסלעך? נעם דיר די גאנצע זעקל"...

גליקליכערהייט איבער די מתנה וואס ער האט יעצט פארדינט נעמט דער איד איבער די זעקל מאנדלעך און זעצט זיך אין א צווייטן עק פון שול און הייבט אן צו עסן די מאנדלעך. אין א געוויסער שטאפל דערוועקט זיך אויך דער אפעטיט פון דער נדבן וואס האט פריער אוועקגעגעבן זיין זעקל געקויפטע מאנדלעך און ער גייט צו צום טיש וואו עס זיצט יעצט דער איד פארוועמען ער האט געגעבן די מאנדלעך און ער פרעגט אים צי ער קען אראפנעמען עטליכע מאנדלעך.

דער איד איז זיכער אז ער וועט אים זאגן אז ער קען נעמען וויפיל ער וויל, אבער ווי ערשטוינט ווערט ער ווען דער איד געט אים א זאג:

"געב א קוק! די מאנדלעך איז ביי מיר זייער טייער! איך דארף עס האבן פאר מיר און פאר מיין שטוב. איך דארף עס פאר מיין געזונט אבער איך וויל נישט זיין קיין שלעכטער, און ווי איך פארשטיי ווילסטו נאר מאכן א ברכה אויף זיי, איז געב א קוק, דארט אויף די ערד, ליגט צוויי מאנדלעך וואס איז פריער ארויסגעפאלן פון דעם זעקל. איך לאז דיר עס נעמען! עס איז אביסל שמוציג, אבער רייב עס אפ, מען קען עס עסן".

עס פאדערט זיך א גרויסער הארואוואניע פון דעם איד אז ער זאל נישט ארויסגיין פון די כלים הערנדיג אזא ענטפער.

ס'הייסט? ווען נישט מיר האט ער נישט קיין מאנדלעך און דא שטעלט ער אן א פנים כאילו עס איז זיינס!

ווען דער פארשוין איז א נארמאלער מענטש וואלט זיין ענטפער געווען:

"צי דו מעגסט נעמען? וואס הייסט? עס איז דאך דיינס. ווען נישט דיר האב איך גארנישט".

דער משל איז זייער קלאר. יעדער בר דעת פארשטייט זייער גוט אז די התנהגות איז נישט קיין פאסיגער התנהגות אבער צי איז דער נמשל אויך אזוי קלאר?

ווען עס רעדט זיך פון געבן צדקה פאר א צווייטן איד זעט נישט די זאך אויס די זעלבע ווי עס זעט אויס דער משל פון דעם איד אין שול מיט די מאנדלעך, און געגוי דאס דרוקט רבינו אויס אין שער הבטחון אין דעם פערטן פרק רעדנדיג איבער די אונטערשיידן צווישן דער איד וואס לעבט מיט בטחון און דער איד וואס לעבט נישט מיט בטחון.

דער חילוק זאגט אונז רבינו איז ווען השי"ת האט געבענטשט דעם איד ער זאל האבן מער געלט וויפיל ער דארף האבן צום לעבן. דער רבי זאגט אז ביי דער בעל בטחון ווערט מקויים דער '**שיפיק את רצון הבורא בנדיבות נפשו וטוב לבבו כמו שנאמר 'כי ממך הכל ומידך נתנו לך'**'.

ביי דער בעל בטחון איז דער בילד קלאר! ער פארשטייט אז די איבריגע געלטער וואס ער פארמאגט איז ביי אים א פקדון, אז דער בורא כל העולמים האט עס אריינגעלייגט ביי אים ווי א פקדון ווי צדקה און גמילות חסדים ווייל נאר צוליב דעם צוועק האט אים השי"ת געגעבן די געלט, עס איז נישט זיין געלט, עס איז געלט פון דער רבוש"ע און ער האט עס געגעבן מיט א ציל און ער געבט עס אויף גוטע ערטער, אבער דער שוואכער בעל בטחון לאזט זיך איינרעדן, ער איז איבערגעצייגט אז די געלט איז זיינער, ער פארגעסט אז איינער האט אים געגעבן די געלט.

זאל השי"ת געבן אז מען זאל קענען אויספירן די ווערטער פון רבינו און עס זאל אונז נשפע ווערן אסאך שפע רב.

[ארויסגענומען פון שיעור 234 אין שער הבטחון]

די שיעורים ווערט ארויפגעלייגט דורכאויס די וואך - מען קען עס הערן ביי נומער 4 [נאכן אויסוועלן די שפראך וואס איר ווילט הערן]

די וועכענטליכע השגחה

די ישועה פאר די ישועה

א חשובער אמעריקאנער משפיע האט איבערגעלאזט די פאלגענדע מעסעדזש פאר די מערכת:

"ווען כ'בין געווען א יונגער קינד האב איך געליטן פון פחדים [ענקזייטי בלע"ז]. די שרעק ביי מיר איז געווען אזוי ביטער אז עס איז געווען טעג ווען כ'בין פשוט נישט געווען מסוגל ארויסצוגיין פון שטוב צוליב מיינע פחדים, אבער ברוך השם מיט די יארן האב איך זיך גענצליך אויסגעהיילט פון דעם, היינט בין איך א מענטש צווישן מענטשן.

און היינט, פערציג יאר שפעטער, דאנק איך השי"ת פאר די יעניגע פחדים. א דאנק די יעניגע מיטמאכענישן בין איך היינט א מוצלח'דיגער מענטש! איך נוץ היינט אויס די יעניגע עקספירענס צו העלפן אנדערע מענטשן און כ'בין אויסגעצייכנט אין מיין פאך, נאר ווייל איך בין עס אליין אדורך".

ביז אהער גייט דער מעסעדזש פון יענעם משפיע.

ווען מען טראכט אריין וואס יענער איד זאגט כאפט מען דערפון א מורא'דיגע התפעלות. מען זעט בחוש ווי אזוי דער איד אנערקענט אז די שוועריגקייט וואס ער האט מיטגעמאכט איז גאר געווען א טובה אבער ווען מען זאל צוריקגיין פערציג יאר צוריק - אין דער צייט ווען דער איד האט געליטן די שוועריגקייט און מען זאל אים בשעת מעשה טרייסטן מיט דער זעלבער טרייסט אז עס וועט קומען א טאג ווען ער וועט אנערקענען אז אלעס וואס ער גייט אריבער איז פאר זיין טובה - לאזט זיך זאגן אז עס וואלט נישט גערעדט צו אים ווי עס רעדט היינט...

א איד דארף אייביג גלייבן אז אלעס איז לטובה! אפילו מען זעט נישט און מען פארשטייט נישט ווי אזוי עס איז לטובה און אזוי ווי דער לשון פון חז"ל איז, לעולם יהא אדם רגיל לומר כל מה דעביד רחמנא לטב עביד!

אבער פון וואו שעפט מען די כוחות זיך צו שטארקן? ביי ווייניג מענטשן וועט ווירקן א טרייסט אז אין פערציג יאר ארום גייט אים זיין גוט אבער אז מען קוקט אריין אין דער מלבי"ם אויפ'ן פסוק אין מיכה [ז] אל תשמחי איבתי לי, כי נפלתי קמתי, כי אשב בחושך השם אור לי, קען מען דערפון שעפן חיזוק אויך פאר יעצט.

דער פסוק רעדט דארט צו די פיינט פון כלל ישראל. ער זאגט פאר די שונאים פון כלל ישראל: איר האט זיך נישט וואס צו צו פרייען מיט די נפילה פון כלל ישראל, ווייל כי נפלתי - קמתי - די נפילה פון כלל ישראל איז די ישועה פון כלל ישראל.

און דער פסוק לייגט צו א חיזוק אויך אויף יעצט ביז ווען מען וועט זען בחוש די ישועה פון השי"ת - כי אשב בחושך - ווען איך בין נאך אין דער חושך איז השם אור לי - איז מיין אור אז דו באשעפער ביסט מיט מיר, ווייל כ'ווייס און כ'גלייב אז אלעס וואס דו טוסט איז לטובה. די ליכטיגקייט וואס א איד האט אין די פינסטערניש באגלייט א מענטש אויף אייביג. אידן זענען מעיד אויף זיך אליין איבער א זעלטענע הארה און קרבת השם וואס זיי האבן געשפירט אין די פינסטערניש. אסאך מאל הערט מען פון אידן ווי זיי בענקען זיך צו די יעניגע פולע מינוטן פון ליכטיגקייט און האפענונג.

מיר ווינטשן נישט פאר קיין איינעם שוועריגקייט און יסורים, אבער אויב מען איז שוין דארט לאמיר כאטש ארויסנעמען די פולע מינוטן פון שיין און זיך שטארקן מיט דעם.

א גוט שבת, **פינחס שפר**

השגחה פרטית האטליין
אידיש. העברעאיש. ענגליש.

שליסט זיך אויך אן אין די צענדליגע טויזנטער אידן איבער דער גארער וועלט וועלכע האבן געמאכט א טויש אין זייער לעבן - קלינגט:
פון ארץ ישראל 02-30-11-300 • פון אמעריקע 151-86-130-140 • פון ענגלאנד 0-330-3900-489 • פון בעלגיע 0-380-844-28
פון דרום אפריקע 87-551-8521 • פון ארגענטינע 3988-4031 • פון אוקריינע 380-947-100-633
• פאר דער פרויען אפטיילונג פון די השגחה פרטית האטליין דרוקט 4 ביי די מעין מעניו

ניסיך שבכל יום

וואונדערליכע השגחה פרטית געשיכטעס דערציילט אויף די השגחה פרטית האטליין

א ליכטיגער שבת ביי רבי שמעון

דער פארלאפענער דינסטאג באקום איך א טעלעפאן רוף פון מיין שוואגער. מיט א שמחה דערציילט ער מיר אז די משפחה לאזט זיך ארויס אויף שבת קיין מירון. מיט די גאנצע אימפעט דערציילט ער מיר ווי אזוי ער האט באוויזן די אומגלויבליכע און געשאפט דירות פאר די גאנצע משפחה אומזיסט.

"אזא געלעגנהייט לאזט מען נישט ארויס פון די האנט". האט ער געזאגט. אבער אינדערצייט וואס ער איז געווען אזוי איבערגענומען און איבערראשט פון א שבת אין מירון בין איך נישט געווען אזוי מרוגש פון דער גאנצער זאך. יענער סוף וואך האט זיך אין ארץ ישראל אראפגעלאזט א שניי און גיי לאז זיך ארויס אין אזא וועטער אין די קעלטן און שלעפ זיך ארום אין מירון און גיי ווייס, אפשר וועט מען נאך בלייבן שטעקן אונטערוועגנס? איך האב באשלאסן אז עס איז צו איינגעשטעלט. איך האב מודיע געווען פאר מיין שוואגער אז מיר זאל ער נישט אריינרעכענען אין די ליסטע.

דריי מאל א טאג זאג איך 'אשרי יושבי ביתך' און כ'וועל בלייבן אין שטוב. און געמיינט האב איך אז מיט דעם האט זיך דער זאך געשלאסן. איך בין אויך געווען זיכער אז כ'וועל נישט זיין דער איינציגסטער וואס וועט אפזאגן דער פארלאנג, אויסער מיר וועט זיין נאך משפחות וואס וועלן טון די זעלבע אויסוואל, צו בלייבן אין שטוב ווי איידער זיך ארומשלעפן אויף די שניי.

אבער צו מיין וואונדער איז נישט געווען קיין עק ווען מיין טייערע שוואגער רופט מיר אריין א טאג דערויף און מעלדט מיר אין די דראמאטישע נייעס אז דער עולם איז ווארעם און "יעדער" קומט און אויב איך וויל נישט זיין דער 'ארויסגעפאלענער' זאל איך זיך אנשליסן.

קיין איינער וויל דאך נישט זיין דער ארויסגעפאלענער און קעגן מיין ווילן און מיין באקוועמליכקייט האב איך זיך איינגעפאקט מיין געפעקס און זיך ארויסגעלאזט אויפ'ן וועג. אזוי ווי די דירות אין מירון זענען שוין געווען ליידיג פון דאנערשטיג האב איך זיך שוין ארויסגעלאזט אויפ'ן וועג דאנערשטיג אינדערפרי און אין די שנייען האבן מיר זיך געשלעפט קיין מירון.

אין די מיטאג שעה'ן זענען מיר אלע געווען אין מירון און מיר האבן זיך איינקוואטירט אין די דירה אבער די דירה איז געווען ציפעדיג קאלט. קיין מאשינען אנצווארעמען די דירה האב איך נישט געטראפן און זעענדיג דער מצב האב איך געלאזט וויסן מיין שוואגער אז מסירות נפש נישט צו זיין דער 'איינציגסטער' האט אויך א גרעניץ, אויב שאפט נישט פאר מיר א וועג ווי אזוי איך זאל קענען אנווארעמען די דירה, נעם איך דער פרייטאג אינדערפרי באס און כ'פאר אהיים.

איך האב אים געגעבן צו פארשטיין אז כ'בין דא מיט א קליינע מיידל און די בעיבי קען זיך נאך פארקילן און איך בין נישט אין די גיסטע פאר דעם.

מיין שוואגער, דער צדיק, האט איבערגעדרייט וועלטן און עס איז ערלעדיגט געווארן פאר מיר א וועג ווי אזוי איך און מיין משפחה וועלן קענען דערווארעמען אונזערע קאלטע ביינער.

דער שבת איז געפראוועט געווארן מיט א מורא'דיגע דערהויבענקייט, די גאנצע משפחה איז דארט געווען און די אטמאספער איז געווען לעילא ולעילא. מוצאי שבת, אויפ'ן וועג אהיים, מיט די באס, קלינגט די טעלעפאן, מיין שכן קאלטלט מיר אריין.

"זאג פון וואו האסטו געוואוסט וואס עס גייט זיין? איך הייב שוין אן צו טראכטן אז דו ביסט א בעל רוח הקודש".

"רוח הקודש! פון וואס רעדט ער".

ווען ער זאל וויסן מיט וואספארא שווערע הארץ איך בין ארויס צו די נסיעה וואלט ער נישט גערעדט אזוי.

"וועסט נישט גלייבן". הייבט ער צו שילדערן זיין געשיכטע.

און ער דערציילט:

"ווייניגער ווי א האלבע שעה נאכדעם וואס דו ביסט ארויס פון די דירה האט דער לעקטער אין די בנין געקראכט. מיר לעבן שוין מער ווי 24 שעה אין טונקלקייט. עס איז ביטער קאלט און דו האסט זיך אפגעלעבט אין מירון".

דער שכן האט צוגעלייגט.

"האסטו זיך נישט וואס צו יאגן. פאלג מיר, בלייב אין מירון ווי לעגנער, עס איז נאך אלץ נישט דא קיין לעקטער".

איך האב ערנסט געטראכט צו גיין

א אידישע שטוב אין זכות פון די קבלה

מער ווי צען יאר דינט שוין ר' יחיאל הלוי סגל אלץ דער הויפט מגיה פון די 'לשכת הלכה למעשה' ווי עס ווערן איבערגעקוקט צענדליגע מזוזה'ס און תפילין צי זיי זענען כשר ווישר און אויסגעהאלטן מיט אלע הידורים.

מיט אומגעפער אכט יאר צוריק האט א איד מיט'ן נאמען יוסף אריינשפאצירט אין די לשכה. דער איד, אן איינוואוינער פון רעננה, איז געווען א פרישער בעל תשובה און איז געקומען אין די לשכה זיך איינצוקויפן א פאר תפילין.

ר' יחיאל האט אים שיין ענטפאנגען און מיט די צייט זענען די צוויי געווארן זייער נאנט. פון צייט צו צייט טרעפן זיי זיך און ר' יחיאל איז כסדר מחזק דער בעל תשובה יוסף.

מיט די יארן האט זיך יוסף גערוקט פאראויס אין דער וועלט פון תשובה. ער איז געווארן נענטער און נענטער צו אידישקייט און האט אויך אנגעהויבן לערנען אין א כולל וואו ער איז געווארן א יודע ספר און א שטיקל תלמיד חכם.

עס איז געווען ערגעצוואו אינמיטן דער פארלאפענער חודש טבת ווען יוסף האט דערציילט פאר ר' יחיאל אז אין די קומענדיגע טעג גרייט ער זיך צו פראווענען זיין פערציגסטע געבורטסטאג.

פאר יוסף איז זיין געבורטסטאג געווען א טאג געמישט פון געפילן. פון איין זייט איז ער פריילך אז ער איז געווארן פערציג יאר אבער מצד שני האט זיך דערקענט אויף א שטיקל צובראכנקייט. ער איז שוין פערציג יאר און ער האט נאכנישט זוכה געווען צו טרעפן זיין באשערטע.

יוסף האט זיך אויסגעגאסן זיין ביטער הארץ פאר ר' יחיאל און ר' יחיאל איז געווארן זייער אנגעווארעמט פון זיין מצב און דעם קומענדיגן פרייטאג ערב שבת שירה איז ער ארויס צו די שטאטישע בית החיים אין בני ברק און זייענדיג א ווזשניצער חסיד האט ער שופך שיח געווען ביי די ציונים הק' לבית וויזשניץ און שפעטער האט ער באשלאסן אז ער גייט צוגיין מתפלל זיין ביי דער ציון פון דער הייליגער חזון איש און דער סטייפלער גאון.

יענער פרייטאג איז געווען א רעגענדיגער טאג. דער בית החיים איז געווען פוסט און ליידיג אבער גייענדיג אזוי צום ציון פון דער חזון איש האט זיך ר' יחיאל באגעגנט מיט א באקאנטער געשטאלט, עס איז געווען דער גאון ר' יצחק קאלדעצקי שליט"א.

דער גאון האט געהאלטן נאכ'ן מסיים זיין תהלים ביים ציון פון דער חזון איש און ער האט מזכיר געווען דער נאמען יוסף בן רחל אז ער זאל זוכה זיין צו א זיווג הגון בקרוב.

ווען דער רב האט געהערט די הזכרה האט ער אנגעוויזן אבער דערביי האט ער גע'עצה'ט פאר ר' יחיאל אן עצה טובה.

"פאר אריבער קיין ירושלים און גיי אריבער צו דער ציון פון דער לעלובער רבי הרה"ק ר' שמעון בידערמאן זצ"ל וועלכער איז אוועק מיט צוועלעף יאר צוריק אין יום כיפור און דארט וועט איר האבן א ישועה".

עס איז געווען אינטערעסאנט צו הערן פון א ליטווישער גאון ווי ער רעדט איבער א חסידי'שער רבי וואס האט דא געלעבט מיט צוועלף יאר צוריק אבער דערביי האט ער געגעבן צו פארשטיין די כוונה וואס עס ליגט דערונטער פון די מאדנע באפעל.

"דער לעלובער רבי' זצ"ל האט בחייו אסאך אריינגעארבעט וועגן רעדן ביים דאווענען. ער האט נישט געלאזט רעדן ביים דאווענען און וועגן דעם זאג איך דיר אז דו זאלסט אהינפארן און אויך דער עלטערער בחור זאל מיטקומען מיט דיר און איר זאלט זיך דארט אויפ'ן ארט מקבל זיין אז פאר א יאר צייט וועט איר נישט רעדן ביים דאווענען".

דערביי האט דער גאון צוגעלייגט אז ער פירט זיך אזוי פערזענליך און פון צייט צו צייט פארט ער אהין און נעמט

זיך דארט אונטער קבלות און זעט דארט אפענע ישועות. דער רב האט אויך באטאנט אז עס איז נישט גענוג אז ער זאל פארנעמען די קבלה טובה נאר ער זאל זיך אויך פארנעמען אז ער גייט עוסק זיין אין די נושא און לערנען איבער די נושא פון מורא מקדש.

דער גאון האט צוגעלייגט אז זייענדיג אן איידעם פון הגר"ח קנייבסקי שליט"א האט ער אים אמאל געפרעגט איבער די נושא פון א יאר צייט און דער גאון האט אים געזאגט אז יא! עס איז דא אן ענין אז די קבלה זאל זיין אויף א גאנצער יאר ווייל א יאר צייט דעקט אלע צייטן פון דעם יאר און אזוי ארום איז די סגולה א גאנצער זאך.

ר' יחיאל האט געזאגט פאר'ן גאון אז דער בחור רעדט נישט ביים דאווענען אבער דער גאון האט זיך איינגע'עקשנ'ט אז עס דארף דווקא זיין א קבלה טובה און עס איז נישט גענוג דער עצם פאקט אז ער פירט זיך אזוי ממילא.

נאכ'ן הערן אזעלכע קלארע ווערטער האט ר' יחיאל פארשטאנען אז דער באגעגעניש איז נישט קיין צופאל. עס האט זיך פון הימל אזוי געפירט אז ער זאל אים דא באגעגענען און ער האט זיך גענומען צו די עבודה פון ארגאנדזשירן א נסיעה צום ציון הק'.

קיין שוועריגקייטן צו טרעפן א רייזע האט ער נישט געהאט. דער הויפט פון די מכון הרב יוסף דאסקאל האט זיך וואלאונטירט זיי צו נעמען מיט זיין קאר און צו די רייזע האט זיך אויך אנגעשלאסן א איד מיט'ן נאמען יצחק דוד וועלכער איז מיטגעקומען מתפלל צו זיין פאר א בחור אין די עלטער פון 32 יאר וועלכער האט נאכנישט געטראפן זיין באשערטע זיווג. צוזאמען מיט זיי איז אויך געווען ר' יוסף גאלדבערג, א לעלובער חסיד, וועלכער האט געדינט אלץ דער וועגווייזער פאר די וועג. דער בחור אליין, יוסף, האט נישט געקענט קומען אין יענער מינוט ווייל ער האט זיך נישט געשפירט גוט, ער האט זיך מקבל געווען די קבלה אין שטוב, אז פאר א יאר צייט וועט ער נישט רעדן פון אנהייב דאווענען ביז צום סוף דאווענען.

עס איז געווען א ליל שישי פרשת משפטים לסדר 'ושמעתי כי חנון אני' און דער גאנצער חבורה איז געשטאנען אויפ'ן הר הזיתים בארג און מתפלל געווען פאר'ן בורא כל העולמים און מקבל געווען די קבלה טובה אז מען גייט נישט רעדן ביים דאווענען לישועת די צוויי זוויגים אויף וואס מען האט ארויסגעקוקט.

אין די טעג נאך די קבלה טובה האט אונז יוסף דערציילט אז מיר זענען געווען גערעכט, אז עס פעלט זיך אויס א קבלה, ער ציילט שוין עטליכע יאר וואס ער רעדט נישט ביים דאווענען אבער קיינמאל בעפאר האט ער נישט געהאט קיין נסיון אין די נושא און יעצט צום ערשטן מאל האט ער געהאט א נסיון אין די נושא ווען אינמיטן שחרית איז צוגעקומען צו אים א איד און געוואלט רעדן מיט אים וויכטיג אינמיטן דאווענען און ער האט זיך געמוזט מתגבר זיין מיט אייזערנע כוחות אז ער זאל נישט אויסרעדן.

"געב א קוק ווי גרויס עס איז די כח פון א קבלה אז דער יצר הרע האלט עס נישט אויס".

בלויז א וואך איז פארביי און די טעלעפאן קלינגט און ר' יחיאל קלינגט אן דער איד ר' יצחק דוד מיט די בשורה טובה אז יוסף בן רחל האט געטראפן זיין באשערטע זיווג אין די שטאט רעננה.

ר' יצחק דוד האט אים נישט געלאזט קומען צום ווארט און צוריקדערציילט די בשורה טובה אז אויך דער בחור אויף וועמען זיי האבן מתפלל געווען דארט ביים ציון האט געהאט א ישועה און איז א חתן געווארן בשעה טובה ומוצלחת.

די צוויי אידן האבן זיך נישט געזוימט. תיכף ומיד האט מען אריינגעקלינגען פאר הרב קאלדעצקי און דערציילט די בשורה טובה אז זיין עצה האט ממשיך געווען ישועות פאר צוויי אידן. ביי הרב קאלדעצקי איז עס נישט געווען א חידוש, ער האט שוין מיטגעהאלטן אזויפיל ישועות וואס האט זיך אפגעשפילט אויף דער ארט און אלץ בזכות פון די סגולה גדולה פון נישט רעדן ביים דאווענען.

דער גאון האט אויך געגעבן ערלויבעניש אז מען זאל מפרסם זיין די מעשה מיט זיין נאמען אז כלל ישראל זאל וויסן פון די סגולה און זיך מקבל זיין די גוטע קבלה נישט צו רעדן ביים דאווענען ווייל מען זעט אין איר גרויסע און אפענע ישועות.

בעטן פון דער באס דרייווער ער זאל זיך אויסדרייען אבער עס איז שוין געווען צו שפעט צוריקצוגיין קיין מירון. מיר זענען ווייטער געפארן אין וועג אריין און נאך עטליכע שעה רייזן זענען מיר אנגעקומען אהיים.

איך קום אריין אין בנין און א ליכטיגקייט קומט מיר אקעגן די אויגן און מיין שכן שטייט ביים טיר פארוואונדערט.

"וויאזוי האסטו געוואוסט ווען צוריקצוקומען? איך האב דיר געזאגט אז דו ביסט א בעל רוח הקודש".

איך האב זיך אזוי געשעמט פון מיר אליין. איך בין מלא טענות כרימון. איך רעד וועגן קעלט און אומבאקוועמליכקייט אין מירון און השי"ת שטעלט מיר דא צו א ווארעמער שטוב אין מירון מיט ליכטיגקייט און אנשטאט צו פארשטיין אז אלעס איז לטובה בין איך ברוגז און פארזויערט.

א פראסטיגע תפילה

ווען מען האט אונז מודיע געווען מטעם די ישיבה אז מען גייט זיך ארויסלאזן אויף א שפאציר מטעם די ישיבה זענען מיר געווען אויסערזיך פאר שמחה. די הנהלה פון די ישיבה האט עקסטער אויסגעשטעלט אזוי אז די שפאציר זאל פארקומען ערב ראש חודש אדר און אזוי ארום וועלן מיר קענען זיין ערב ראש חודש אין מירון און דארטן מתפלל זיין אויפ'ן ציון הק' און פון דארט וועט זיך די גרופע איינטיילן אין צוויי באזונדערע גרופעס.

איין גרופע וועט זיך ארויסלאזן אויף א שפאציר אין די בערג, די צווייטע גרופע וועט ממשיך זיין צו נאך מקומות הק' אין דער אומגעגענט און ביים ענדע פון דער שפאציר וועלן זיך ביידע גרופעס באגעגענען אין א זאל און אינאיינעם וועט מען פראווענען די סעודה פון ראש חודש.

ווען איך האב זיך באקענט מיט די פלענער האב איך מלכתחילה זיך געוואלט אנשליסן אין די גרופע וועלכער וועט ארויסגיין אין א שפאציר איבער די בערג אבער נאך דעם וואס א בחור האט מיר געבעטן אז כ'זאל קומען מיט אים אויף מקומות הק' האב איך איינגעשטימט און איך האב זיך אנגעשלאסן אין דער מקומות הק' גרופע.

דער יעניגער בחור ווער עס האט זיך געבעטן ביי מיר אז איך זאל קומען מיט אים ליידט פון א פעלער אין די פוס, ער האט נישט געהאט די מעגליכקייט צו קענען גיין שפאצירן צו גיין אויף יענער וועג.

מיר זענען אנגעקומען קיין מירון און געדאווענט אין די מערה און ווען עס איז אנגעקומען דער באשטימטער צייט ווען מען האט זיך געדארפט ארויסלאזן אין וועג ווייטער האבן מיר זיך ארויסגעלאזט אויפ'ן וועג צו דער באס אבער ווייל דער בחור האט מיר אויפגעהאלטן און געבעטן אז איך זאל אים נישט איבערלאזן אליין האבן מיר פארשפעטיגט און ווען מיר זענען אנגעקומען צו די באס איז עס שוין נישט געווען דארט.

זעענדיג אז די באסעס זענען שוין אוועקגעפארן זענען מיר צוריק צו די מערה. אנקומענדיג אין די מערה האבן מיר געטראפן א דריטער בחור וועלכער האט אויך פארשפעטיגט די באס.

יענער בחור האט געקענט דער נומער פון דעם משגיח. מיר האבן אנגעקלינגען דער משגיח און ער האט אונז געזאגט אז בערך נאך א האלבע שעה וועט דער באס אריבערפארן מירון. מיר זאלןווארטן דארט און ער וועט אונז ארויפנעמען. אינאיינעם זענען מיר אראפ צו דער אריינגאנג פון מירון און געווארט דארט א לאנגער צייט אבער קיין זכר פון דער באס איז נישט געווען דארט. ווען עס איז אריבער אסאך צייט האבן מיר געבעטן פון א צווייטן א טעלעפאן און אנגעקלינגען דער משגיח און דאסמאל האט ער אונז געזאגט אז ביז א דריי פערטל שעה וועט ער זיין דארט, מיר זאלן אים ווארטן ביי דער אריינגאנג פון מירון.

אינדרויסן איז געווען פראסטיג קאלט. איך האב נישט געהאט קיין מאנטל אויף מיר און דא באקומען מיר די בשורה אז מען וועט נאך דארפן אויסווארטן כמעט א שעה ביז ווען דער באס וועט דא אנקומען. עס איז אונז געווארן ביטער אויפ'ן הארצן אבער אין יענער מינוט האב איך זיך דערמאנט פון מיין קרוב וועלכער איז אן אלטער בחור און איז שוין אלט 28 יאר. איך האב געטראכט פון זיינע ליידן און פון מיינע און זיך געגעבן א רוף אן צום באשעפער אז איך גלייב אז אלעס איז לטובה, אז וואס ער טוט מיט אונז איז די בעסטע וואס עס קען זיין און זיך אנגערופן מיט די ווערטער אז בזכות די אמונה וואס איך האב אין דיר זאל השי"ת שיקן א ישועה פאר מיין קרוב אז ביז צוויי וואכן זאל ער ווערן א חתן.

איך ווייס נישט פארוואס איך האב געזאגט די ווערטער ביז צוויי וואכן אבער פון הימל האט מען מיר אריינגעגעבן די ווערטער אין מיין מויל. איך האב עס געענדיגט זאגן און פלוצלונג הער איך ווי דער באס קומט מיר אקעגן.

פון יענער נאכט איז אריבער צוויי וואכן און ליל פורים איז מיין קרוב געווארן א חתן.

פונקט צוויי וואכן פון ראש חודש אדר.

צוהערער פרעגן

שאלות און תשובות אין די טעמעס פון אמונה און ביטחון

איך האב געוואלט פרעגן ווי אזוי ברענגט מען אריין ביי קינדער די מידה פון בטחון? מיט וועלכער שפראך און מיט וועלכער צוגאנג?

א.י. רכסים

שאלה נומער 36

אויפמערקזאמקייט: די אלע דערמאנטע תשובות וואס ווערן דא אראפגעברענגט זענען נישט קיין תשובות אויף הלכה למעשה. עס איז נאר א שמועס צווישן חברים דורך די חשובע לייענער. אויף די הלכה למעשה פון יעדער איינער זאל זיך יעדער מקיים דער 'עשה לך רב' און אנפרעגן ביי זיין פוסק אין די ענינים.

א פערזענליכע ביישפיל

הרב מרדכי הכהן מלאכי פון ביתר עילית, הרב שמחה בארזאווסקי פון אשדוד, הרב יצחק שעכטער פון חיפה, הרב משה לעווי פון אלעד, הרב דוד ליבערמאן פון רכסים, הרב יהודה געווירצמאן פון בית שמש, הרב יהודה א. אביטבול פון ביתר עילית, הרב דוד בנימין זוסמאן פון ירושלים: חינוך פאר קינדער בפרט אין עניני אמונה איז נישט עפעס וואס מען לערנט אויס פאר די קינדער, עס איז א זאך וואס זיי לערנען זיך אויס פון זיך אליין, דורכדעם וואס זיי לעבן מיט די מציאות און דער לופט וואס הערשט אין שטוב. עס איז אזוי ווי א שפראך. קיין איין טאטע אדער מאמע לערנט נישט אויס שפראך מיט'ן קינד. דער קינד לערנט זיך אויס די שפראך פון הערן ווי אזוי די טאטע אדער די קינדער רעדן אין שטוב און גענוי די זעלבע זאך איז ווען עס רעדט זיך פון לערנען מיט'ן קינד אמונה און בטחון. די עלטערן דארפן זיכערמאכן אז אין שטוב שפירט זיך די אמונה אויף טריט און אויף שריט. אויף יעדער זאך וואס פאסירט אין שטוב לויבט מען השי"ת און ווען עס פאסירט עפעס וואס דארף נישט פאסירן איז מען מצדיק אויף זיך דער דין און מען גייט נישט ארויס פון די גלייזן. איידער מען טוט א פעולה דרוקט מען אויס אז די פעולה גייט זיין בעזרת השם. אויסער וואס דער זאגן בעזרת השם איז א סגולה פאר זיך אליין געבט עס אויך אריין פאר די קינדער די ריכטיגע בליק ווי אזוי א איד דארף לעבן. די סארט אטמאספער מיט וואס מען לעבט אין שטוב דארף אויך גיין אויף די פארקערטע ריכטונג. מען זאל זיך מונע זיין פון זאגן די ווערטער 'אוי וואס וועט זיין!' אדער 'א שאד' און אזעלכע אנדערע אויסדרוקן וואס ברענגען ארויס די פארקערטע פון אמונה ווייל אויף וועמען רעגסטו זיך? אויף השי"ת.

הרב אהרון בייפוס פון רכסים: א תלמיד פון דער צדיק ר' שלמה וואלבע זצ"ל האט מיר אמאל דערציילט אז ער האט קיינמאל נישט גערעדט צו זיינע תלמידים וועגן אמונה און בטחון. ער פלעגט זאגן אז בחורים פארשטייען עס נישט. נאר איינמאל האט ער געמאכט אן אויסנאם און גערעדט דערוועגן צו יונגעלייט. און אויב האט ער אזוי געהאלטן ביי בחורים איז זיכער אז ביי קינדער איז אזוי. די וועג אריינצוברענגען אין זיי אמונה איז נישט מיט'ן רעדן נאר מיט זיין פאר זיי א פערזענליכער ביישפיל ווי אזוי מען לעבט אן אמונה'דיגער און א בטחון'דיגער לעבן.

הרב משה יעקב גרינבערגער פון ירושלים: אין דער גליון וואו עס איז געשטאנען די שאלה איז אויך געווען אראפגעברענגט בשם הרה"צ ר' יהודה מאנדעל אז מלמדים דארפן זיין אנגעפולט מיט אמונה ובטחון און דורכדעם וועלן זיי קענען אריינברענגען אין זייערע תלמידים אמונה און בטחון.

א שיינער רמז

א שיינער רמז אויף די נושא ברענגט אראפ **הרב גמליאל הכהן רבינוביץ פון בני ברק** פון דער ספר 'גם אני אודך'. ער זאגט דארט אז די ווערטער 'א'מונה און 'ב'טחון איז ראשי תיבות אב. עס קומט צו ווייזן אז אויפ'ן טאטע ליגט דער פליכט אריינצוברענגען אין זיינע קינדער די אמונה. נאך א רמז אז עס א-ב ווייל מיט דעם דארף א טאטע אנהייבן די חינוך פאר זיינע קינדער.

למען תספר

הרב יוסף אסטנבולי פון מודיעין עילית, הרב שמואל כהן פון צפת, הרב אליעזר הויזמאן פון ירושלים, הרב דוד באקער פון צפת: די ענינים פון אמונה ובטחון זענען שווערע און דערהויבענע באגריפן. עס איז שווער פאר קינדער עס אויפצוכאפן און ארויסהאבן מיט א גרינטליכקייט און וועגן דעם דארף מען עס מסביר זיין אויף זייער שפראך און זיך אראפלאזן צו זיי אויף ווי ווייט עס איז שייך. קינדער גלייכן שטארק אז מען דערציילט זיי מעשיות און מען קען עס אויסנוצן אריינצוברענגען אין זיי דורך די מעשה'ס אמונה מיט בטחון און בעיקר רעדן איבערדעם ווי מער. פון צדיקים זאגט מען נאך א טייטש אויף 'האמנתי כי אדבר' אז איך גלייב ווייל איך האב גערעדט, און דאס גייט אן סיי פאר גרויס און סיי פאר קליין.

הרב אפרים כהן פון קרית אתא: א גוטע עצה איז צו מאכן א טראסק פון יעדע השגחה פרטית וואס מען זעט אין שטוב. עס איז נישט גענוג מען זאל מאכן אזוי איינמאל נאר מען זאל מאכן אזוי יעדער מאל און מיט די צייט וועט עס זיי אזוי גוט אריינגיין אין קאפ אז זיי וועלן אליין קומען דערציילן מעשיות ווי אזוי זיי האבן מיטגעלעבט אזעלכע השגחה פרטית'ער אין זייער פריוואטער לעבן. צו דער געדאנק לייגט צו **הרב שמעון ראטמאן פון בית שמש** אז עלטערע קינדער קען מען מוטיגן אז זיי זאלן אליין אפשרייבן זייער השגחה פרטית מעשה'ס וואס זיי האבן מיטגעלעבט און דורכדעם וועלן זיי ווערן צוגעצויגן צו דעם.

הרב ישראל מאיר הריס פון ירושלים: א גוטער וועג ווי אזוי אריינצוברענגען אין קינדער אמונה מיט בטחון איז דורך זייערע שפילעריי ווי למשל דער 'מאנאפאלי' שפיל אדער 'האנדל ערליך'. דורכאויס דער שפיל דארף דער קינד ארויסנעמען געלט און ער וויל נישט. אין אזא פאל קען מען אים אויסלערנען אז אזוי איז באשערט און אזוי גייט אריין אין אים די אמונה אויפ'ן שטארקסטן אופן.

שאלה פאר גליון 86

עס איז באקאנט די ווערטער אין חובת הלבבות אז ווער עס פארלאזט זיך נישט אויפ'ן באשעפער נאר אויף זיינע מעשים דער פארלירט די ברכה און די שפע מלמעלה. מיין שאלה איז וואס טוט זיך מיט א געשעפט וואס האט צוויי שותפים. איינער איז א שטארקער בעל אמונה, דער צווייטער נישט, צי פארלירט דער בעל בטחון די שפע מלמעלה וועגן דער צווייטער שותף, צי נישט?

א.ד. בני ברק

איבערצוגעבן שאלות און ענטפערס:

איבערצולאזן מעסעדזשעס אויף דער האטליין נומער 02-30-11-300 נאכן אויסוועלן א שפראך דרוקט 3 < 5 [דער רעקארדינג באגרעניצט צו 3 מינוט] | אין אימעיל T023011300@gmail.com | אין פקס 02-6599-189

ענטפערס וועלן אנגענומען ווערן ביז זונטאג פרשת ויקרא. און וועלן ווערן אנגענומען נאר מיט א גאנצער נאמען און די שטאט - דער נאמען פון דער פרעגער און שטאט וועט געשריבן ווערן אין ראשי תיבות.

א פינטעלע ליכטיגקייט

אויסצוגן פון שיעורי המשפיעים אין האטליין

א נקודה פון דער וואונדערליכער שיעור פון הרה"צ ר' יהודה מאנדעל שליט"א פון לעיקוואד

ברענג אויף זיך אליין ישועות

דער הייליגער מהר"ל אין זיין ספר נתיב הבטחון זאגט אז בלויז פון זאגן אליין 'גם זו לטובה' גרייט השי"ת אן א טובה פאר דעם איד, אפילו ווען מען זאגט עס אויף א זאך וואס זעט אויס חלילה זייער נישט גוט, מיט דעם אלעם וועט דער איד, דורכ'ן זאגן גם זו לטובה, ממשיך זיין אז די זאך זאל זיך איבערדרייען לטובה.

אויפ'ן ארט באטאנט דער מהר"ל אז מען דארף זאגן 'זו' מיט א ויו און נישט 'זה' מיט א 'ה'.

דער זעלבער געדאנק ברענגט אויך אראפ דער כתב סופר [פרשת וישב] אויף יוסף הצדיק אז די סיבה פארוואס יוסף הצדיק איז געווען אן איש מוצלח האט זיך גענומען פון דעם אז אויף יעדער זאך וואס עס האט אים פאסירט האט ער געזאגט גם זו לטובה און געגלייבט אז עס איז גוט און וועגן דעם איז אלעס געווארן איבערגעדרייט לטובה.

א איד וואס איז מקבל יעדער זאך וואס פאסירט צו אים באהבה און זעט אין איר א טובה, זעט ישועות! און איך אליין קען דערציילן עטליכע עפיזאדן וואס האט פאסירט ביי מיר ווי איך האב געזען בחוש ווי אזוי זאכן דרייען זיך איבער לטובה נאכ'ן זאגן אויף די זאך גם זו לטובה.

פאר מער ווי פיר יאר געב איך ארויס וואך נאך וואך א גליון בעניני בטחון. ווען כ'האב אנגעהויבן האט א מנהל פון א געוויסער מוסד זיך אנגעטראגן פאר מיר אז ער קען מיר דרוקן די קונטרס פאר א געוויסער באשטימטער פרייז. מיט די צייט האט עס אים אנגעהויבן פאלן שווער, ער האט מיר אפגעזאגט. איך בין געווען זייער פארלוירן. פאר א רגע האט מיר אויסגעזען אז מיין גאנצע הארעוואניע גייט גיין לטמיון אבער כ'האב זיך געשטארקט און געזאגט גם זו לטובה, אדרבה! פון דא וועט פאר מיר ארויסקומען א טובה און עס איז טאקע אזוי געווען.

עס האט נישט געדויערט לאנג און א איד איז צוגעקומען צו מיר און זיך אנגעטראגן אז ער קען עס דרוקן יעדער וואך. דער איד האט געדרוקט פאר די זעלבע פרייז א דאפלטע קוואנטום.

אן ענליכע מעשה - אויך מיט'ן גליון - האט פאסירט מיט מיר. איך פלעג האבן א קביעות אראפצולייגן דער גליון אין א גרויסע צענטראלע ארט. אין א טאג קומט צו מיר צו דער גבאי פון יענער ארט און זאגט מיר אז פון היינט און ווייטער זאל איך מער נישט אראפלייגן דארט די קונטרס. אויך דעמאלטס האב איך געמיינט אז די וועלט גייט מיר אונטער. איך האב געזאגט גם זו לטובה און עס האט נישט געדויערט לאנג און א איד איז צוגעקומען צו מיר און זיך אנגעטראגן אז פון היינט און ווייטער וועט ער אויסטיילן דער גליון אין זיבעציג שולן.

די אפענע זאכן וואס כ'האב געזען ביי דער גליון אז אויסער די ישועות וואס כ'זעה וואך איין און וואך אויס ביים דרוקן דער גליון.

איך האב זיך אמאל גענויטיגט אין א גרויסע סומע געלט. די סומע איז געווען גרעסער ווי מיין יכולת. איך האב זיך געשטארקט אין אמונה און א איד קומט צו מיר און געבט מיר די סומע.

די זעלבע זאך איז אויך געווען מיט דער כולל וואו מען לערנט מוסר. ווען מען האט עס געגרינדעט איז געלעגן אויף מיר די עול צו שאפן די געלט אבער שפירנדיג אז עס איז נישט פאר מיינע כוחות האב איך מתפלל געווען צו השי"ת אז זיי זאלן זיך אליין אן עצה געבן און מער נישט קומען צו מיר און עס איז טאקע אזוי געווען און פון דעמאלטס זענען זיי מער נישט געקומען צו מיר.

אז מען לעבט מיט בטחון און אמונה לעבט מען גוט און מען איז זוכה צו אפענע און צו הימלישע ישועות.

די שיעורים פון הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א ווער ארויפגעלייגט דורכאויס די וואך אויף אידיש, העברעאיש און ענגליש, אין נומער 2 < 2 [נאכן אויסוועלן די שפראך]

א פרטיות'דיגע השפעה

מצד די באקומער

א ווארעמער דאנק פאר די טעגליכע קורצע שמועסן. יעדן טאג איז דא אין דעם חידושים און כ'נעם ארויס פון דעם אסאך חיזוק, עס געבט מיר כוחות צו קענען אנגיין מיט מיין טאג.

מצד די געבער

מיין בני בית זוכט שוין אן ארבעט מער ווי צוויי יאר אבער זי האט נישט געטראפן. לעצטער וואך מוצאי שבת האב איך צוגעזאגט אז כ'וועל תורם זיין גליונות פאר 50 בתי מדרשים און שוין צומארגנס האט פאסירט די וואונדער. מען האט איר אנגעטראגן א גוטער ארבעט און נאנט צום שטוב מיט א שיינער געהאלט.

נעם דו אויך א חלק אין די באוועגונג אויסצושפרייטן אמונה איבער די וועלט און זיי זוכה צו די הייליגע הבטחה פון זוה"ק

צו האבן קינדער און קינדס קינדער יראים ושלמים

רוף יעצט אריין: 02.6313.742

העברה לבנק	משלוח בדואר	בעמדות נדרים
לאומי סניף 902	לת.ד. 5475	פלוס על שם
חשבון 57390056	ירושלים	'שער הבטחון'

וװילט איר אנטייל נעמען אויסצושפרייטן די גליון אין אייער געגנט

קלינגט אריין אין אפיס

02-5866-075

מענטשליכער ענטפער צווישן די שעות 12:00 און 14:00

אויב איז נישטא קיין ענטפער לאזט איבער א מעסעדזש אין אלע שעות פון טאג און מיר וועלן אייך צוריקרופן בס"ד

צו באקומען דעם גליון אויף אימעיל,

שרייבט צו: B023011300@GMAIL.COM

דער פארשרייבונג אין דעם אימעיל איז פאר דער גליון אויף אידיש, העברעאיש און ענגליש

דער ציל פון דעם גליון איז מקרב צו זיין אידן לעבודת השם. חלילה אז ער זאל שטערן א איד דאווענען אדער איסהערן קריאת התורה